

Psalm 42/43: “Verlangen”.

Orde van dienst:

Psalm 84: 1, 2

Gebed

Intro op Schriftlezing.

Lezen: Psalm 42 en 43

Zingen: Psalm 42: 1, 2, 3 (Nieuwe psalmberijming)

*Jongeren: filmpje – gebed.

*Kinderen:

Lied: ?

Tekst: Psalm 43: 3

Preek

Opwekking 520: “Wees mijn verlangen”.

Wet: lezen Psalm 119: 47-48 - Tien regels van het verbond.

Collecte – Gebed

“Ga met God en hij zal met je zijn”: vers 1-3.

Zegen.

.....vers 4

Voor de dienst begint:

Hartelijk welkom in deze dienst. Hier in de kerk en welkom als u thuis de dienst volgt.

Goed om elkaar weer te mogen ontmoeten. Ook al is dat op afstand.

Ik ben blij dat ik weer voor mag gaan en dat we zo elkaar weer mogen zien. Mooi, dat dit zo kan via de live-stream. Het mooie is, dat we niet alleen hier in Amersfoort toch de diensten kunnen volgen. Het kan ook ver weg. Ik heb een goede vriend, die nu in Polen woont en elke zondag thuis trouw onze diensten volgt. Jij ook welkom, Dirk!

Deze dienst gaat over Psalm 42 en 43 en heeft als thema “de kracht van verlangen”. Verlangen naar geluk. Naar God. Naar elkaar. Over dat verlangen zingen we ook na de zegen met Psalm 84.

Gebed:

We danken u dat het weer zondag mag zijn. Dag van de opstanding van Jezus. De dag dat het nieuwe leven onze wereld binnenstroomde. Licht, dat vele miljoenen sindsdien over de hele wereld moed geeft en diepe blijdschap. Geef dat we dat ook vandaag weer mogen ervaren, Vader. Dat uw licht over ons leven strijkt. Woorden die spreken over vergeving, over nieuw leven, onze Koning Jezus. Kom met uw Heilige Geest in onze harten en geef ons levend water. Water voor ons hart. Amen.

Intro voor de Schriftlezing: De psalm gaat over verlangen. Verlangen naar vroeger.

De dichter schrijft, dat hij gevangen zit. Bij de berg Hermon. Ver van Jeruzalem.

Dat is een berg hoog in het noorden van Israël. De berg waar de rivier de Jordaan ontspringt. Een berg met eeuwige sneeuw.

Dia's.....

Jongeren: Al een half jaar lang zien we elkaar niet in de kerk. Het gevaar is dat je elkaar dan kwijtraakt. Want u weet: "Uit het oog uit het hart". Gelukkig merk ik dat er ondertussen veel contacten zijn. Ook met onze jongeren. Dat er veel voor hen wordt gedaan: de catechisaties zijn weer begonnen, de huiskamer groepen, activiteiten...

Het gaat vanmorgen over verlangen.

In deze corona-tijd merken we hoe jullie vooral verlangen naar de tijd voor corona. Tijd zonder mondkapjes. De tijd dat je gewoon naar je vrienden en kon. Dat doet wat met onze jongeren.

Hier volgt een filmpje

Gebed: Wat mooi, Here, om zo even onze jongeren terug te zien.

Om te horen wat zij ervaren, wat zij missen en waar zij op hopen. We bidden u voor hen, vader.

We danken u voor wat u hen geeft in deze lastige tijd. Dank u wel dat ze nog naar school kunnen gaan. Geef dat dat kan blijven. Bescherm hen maar bescherm ook leraren tegen besmettingen.

Geef dat zij hoop houden ook als het om hun toekomst gaat. Niet alleen nu in deze maanden van Corona en hoe dat allemaal gaat lopen, maar ook als het gaat om de klimaatveranderingen. Om de wereld die wij voor onze kinderen en kleinkinderen achterlaten.

Geef dat zij oog mogen blijven houden voor de geweldige toekomst die u ons hebt beloofd en die Jezus heeft laten zien en vastgelegd. Het nieuwe paradijs.

Dank voor alle inzet van jeugdgraad, mentor-ouders, Lennard Pos en zoveel anderen.

Amen.

Preek:

Inl. Mensen verlangen. Dat is het hart van ieder mens.

Mensen verlangen naar vrede. Verlangen terug naar het land waar ze uit weg moesten vluchten.

Mensen verlangen naar vriendschap. Naar uitgaan en gezelligheid. Mensen verlangen ernaar om gezien te worden. Aanvaard te worden. Mensen verlangen naar liefde en geliefd zijn.

Wat kun je terugverlangen naar de tijd, dat je nog met al je kinderen in de kerk zat.

Mensen verlangen naar veiligheid. Naar waarheid. Naar zon en warmte. Naar een mooi huis om in te wonen. We verlangen naar onze grote liefde. Naar leven. Naar geluk. Naar God.

Kort gezegd: we verlangen naar een paradijs.

En dat is niet zo vreemd.

We komen uit het paradijs.

Verlangen is een sterke kracht.

Augustinus noemde de mens in zijn boek "Belijdenissen" een "homo desiderans". De mens is voor alles een wezen vol verlangen.

In onze tijd noemen we de mens vaak een **homo sapiens**. Een denkende mens.

De mens is ook een **homo ludens**. Een spelende mens.

Maar de mens is vooral een **homo desiderans**. Een wezen met een hart vol verlangens.

Verlangen naar echt geluk.

En dat verlangen is een sterke kracht in een mens. Ik kan zo verlangen naar veiligheid en vrede, dat ik er mijn huis en familie voor loslaat en op weg ga. Ik zo verlangen naar een mooie auto, dat ik er al mijn spaargeld voor over heb. Ik kan zo verlangen naar kinderen, dat ik alle medische behandelingen onderga, die de weg voor een kind kunnen vrijmaken. Ik kan zo verlangen naar die vrouw, dat ik alles voor haar opgeef.

Ik ben wat ik verlang. Zo sterk kan verlangen zijn.

In de gedragswetenschappen zie je dat terug. Daar is de vraag: waarom doe je iets? Wat is jouw drive voor je gedrag? En dan vind je ruwweg vier manieren waardoor ons gedrag gestuurd wordt.

Je doet iets, omdat:

1. het moet: er zijn regels en geboden.
2. uit angst of om een beloning.
3. omdat mensen om je heen het zeggen.
4. omdat je het zelf wilt.

Waarom ga je bijvoorbeeld naar school?

Dat kun je doen omdat dat nu eenmaal doet. Je wilt het eigenlijk niet en je begrijpt niet waarom je die stomme wiskunde moet leren. Maar, ja, het moet.

Of je gaat naar school, omdat je bang bent voor straf als je niet gaat. Je maakt je huiswerk omdat je anders strafwerk krijgt. Maar je zit liever op je mobieltje.

Of je gaat naar school en doet je huiswerk omdat je vrienden dat doen of omdat je vader zegt, dat je het moet doen.

Tenslotte kun je ook naar school gaan, omdat je het mooi vindt. Je ziet je vrienden. Je krijgt vakken die je mooi vindt. En wilt daarna graag die studie doen. Je doet het omdat je het zelf wilt. Je doet het uit verlangen. En die drive, die motivatie, is het sterkste. Het beste.

We noemen dat met een duur woord "intrinsieke motivatie".

De drive zit dan van binnen. In je hart. Je wilt het zelf. Woorden als liefde en verlangen horen daarbij.

Dat zie je ook bij de Here Jezus. Zijn verlangen is zijn kracht. Het is zijn drive.

Heel mooi staat dat in Hebreëën. Daar staat dit: **"...denkend aan de vreugde die voor hem in het verschiep lag, liet hij zich niet afschrikken door de schande van het kruis"**.

Dat bedoelt: Jezus was zo vol verlangen naar de bevrijding van de wereld van alle kwaad en pijn, zo vol verlangen naar onze redding en naar de nieuwe aarde, dat hij daar zelfs het kruis voor over had. Jezus liet zich gevangen nemen en kruisigen, niet omdat hij dat als zijn plicht zag, niet omdat hij daar veel geld voor kreeg, niet omdat de mensen dat van hem vroegen. Hij deed het omdat hij het wilde. Het verlangen naar de vreugde was zijn drive.

Dat doet de dichter van Psalm 42 en 43 ook: verlangen.

Hij verlangt naar vroeger.

Wat is er gebeurd?

Vijanden hebben de dichter gevangen genomen en weggevoerd.

Hij zit nu in een kamp van de vijand op de helling van de Hermon. Een hoge berg ver in het noorden.

Hij is een Korachiet.

Hij woonde in Jeruzalem en verzorgde de muziek in de tempel. Hij was zanger in het koor, dat dag en nacht zong op het tempelplein tot eer van God.

Op de grote feesten liep hij voorop in de grote stoet van mensen, die op weg waren naar de tempel om offers te brengen en feest te vieren. Een zilveren lint vol vrolijkheid. De verlangen snijdt door zijn hart als hij daaraan terugdenkt. Wat was het leven toen mooi en goed zo dicht bij God.

Hij mist de mensen. De blijdschap. Het samen eten en drinken. De muziek. De vrijheid.

Dat gebeurt vaker in een mensenleven: vaak weet je pas wat je had, als je alles kwijt bent.

Toen je het had leek het zo vanzelfsprekend: je vrouw, je man, je vrienden, je kinderen, je werk, je vakantie. De kerk waar je lachen en huilen kon.

Je had soms zoveel, dat God er eigenlijk niet meer bij kon.

Aan de zijlijn mocht hij toekijken hoe jij jouw leven leidde.

Maar nooit echt in je leven. Nooit echt in je hart.

Nu de dichter alles kwijt is, weet hij wat hij had. Het verlangen naar vroeger snijdt door zijn hart.

Daarnaast is er ook de spot van de mensen, die hem gevangen houden.

Ze vragen spottend: “Waar is nu die God van jou? Die God waar je op vertrouwde en waar je zo graag voor zong? Is hij je vergeten? Of bestaat hij misschien helemaal niet?”.

De spot snijdt door zijn hart.

Ook omdat hij dat zelf zo voelt: ‘Waar is God nu? Wat heb ik verkeerd gedaan?’.

Verlangen: het zit in ieder mens. Verlangen naar geluk. Naar liefde, gezondheid, vrienden, een mooi huis, waarheid, veiligheid. Leven.

Maar: dat verlangen maakt je ook heel kwetsbaar in deze wereld. De wereld van het verloren paradijs. Want op deze aarde worden veel verlangens niet vervuld.

Vraag het maar aan de vluchteling, die alles moest achterlaten. Vraag het aan de armen in de sloppenwijken van India. Aan de vrouw, die in haar huwelijk tegen geweld aanloopt. Aan de jongen, die verslaafd is aan drank of porno, maar nooit echt bevrediging vindt.

Veel verlangens worden niet vervuld.

Verlangen levert dus ook veel lijden op in dit leven. Veel verlangens lopen stuk op de harde rotsen van het kwaad in deze wereld.

Veel godsdiensten worstelen met dit lijden.

In het Boeddhisme geeft Boeddha dit antwoord: ‘Als je het lijden wilt vermijden, moet je ophouden met verlangen. Als je niets bezit, kun je ook niets verliezen. Als je niets verlangt, kun je ook niet teleurgesteld worden’.

Boeddha leert ons dus om juist niet te verlangen en niet te bezitten. Het betekent alleen maar meer lijden.

Wat leren we van Jezus?

Leren we alles opgeven? Minder verlangen en dus minder pijn?

Wat denkt u?

Nee.

Hij leert ons niet om minder, maar om veel méér te verlangen. We verlangen veel te weinig!

Keer op keer vertelt Jezus over het Koninkrijk, dat komt op een nieuwe aarde. Een Koninkrijk vol vrede en leven. Zonder ziekte en sterven. Zonder eenzaamheid. Een koninkrijk vol blijdschap en licht. Vol liefde en genade.

Hij vertelt erover en laat ook al iets zien: hij geneest blinden en melaatsen. Wekt zelfs doden op en vergeeft een gevallen vrouw. Geeft duizenden mensen te eten van vijf broden en twee vissen.

Zijn wonderen onderstrepen zijn woorden.

Ja, en daar kon je ook in de tijd van die Korachiet al veel van zien. In de tijd van de tempel.

De God, die in Jeruzalem woonde, was geen norse harde God. Een God, die met een zuur gezicht de offers aannam en je terug naar huis stuurde.

Nee! Bij de tempel was het feest .

Daar kwamen mensen met hun offers. Lammetjes, bokken, duiven, vruchten. Soms uit dank voor genezing. Soms om te vragen om vergeving. En dan werd er gegeten en gedronken. Een deel van het vlees van het offerdier kregen ze terug en dat aten ze op met familie en vrienden. Samen vierden ze de vrijheid die God geeft. Bij de tempel was altijd zang en muziek en bekenden.

De korachiet barst bijna van verlangen, als hij daaraan terugdenkt.

Bij God leer je verlangen. Hopen.

Ik vertelde al eens van een familie op vakantie. Een vader en een moeder en hun drie kleine kinderen. Op weg naar de Middellandse zee.

Onderweg langs de Route du soleil stopten ze om de paar uur op en van de benzinestations langs de weg. Plekken om uit te rusten en te picknicken. Het had pas geregend en dus stonden er overal grote plassen water. Hun jongetje van drie jaar oud was heerlijk in het water aan het spelen. Laarsjes aan.

Na een kwartier wilden ze verder en de vader haalde zijn zoontje uit de plas: "Kom, we gaan weer verder. Ga je mee?"

Maar dat mannetje wilde helemaal niet mee. Hij spartelde tegen en schreeuwde, dat hij daar wilde blijven. Hij vond het geweldig bij die plas. Dit was zijn plek.

Hij was namelijk nog niet bij de Middellandse zee geweest en wist niet, dat die plas veel mooier en groter is. Met eindeloos strand en zand. Een paradijs.

We verlangen niet te veel, maar eerder te weinig.

Dat is het mooie van het christelijk geloof: daar mag je heel veel verlangen. Meer dan je mooiste dromen.

Dit verlangen heel belangrijk voor je geloof. Om het vol te houden. Om te groeien.

Want jouw geloof moet nooit alleen maar een verplichting worden. Of geloof omdat je bang bent voor de hel. Of omdat de mensen van je verwachten, dat je gelooft en naar de kerk gaat.

Want dan komt het nooit in je hart.

Het komt in je hart door vaak met Jezus naar de vreugde te kijken die voor je ligt. Naar het nieuwe paradijs. Door naar Gods liefde voor jou te kijken.

In het christelijk geloof wordt je verlangen dus niet kleiner, maar alleen maar groter gemaakt. Zo groot, dat je hart bijna barst van verlangen. Zo groot dat je gaat zingen. Ook al zit je in de gevangenis. Ook al ben je ziek en ga je sterven.

Hoe kan dat?

Omdat je in het christelijk geloof mag geloven, dat het paradijs weer terugkomt.

Ten slotte.

De dichter voelt zich verlaten. Ver van Jeruzalem. Ver van God. Bij de Hermon.

Hij verlangt naar God. Hij verlangt naar de blijdschap van vroeger. De mooie feesten. In gedachten ziet hij zichzelf weer door de straten van Jeruzalem lopen en overal was muziek en lachen.

Hij smacht naar die tijd, zoals een hinde naar water smacht.

Dat kan blijkbaar, dat je je zo voelt. Verlaten. Eenzaam. Vol vragen.

Ook al heb je geen bijzondere zonde gedaan.

Je bidt. Maar je hart wordt niet vervuld. Alsof er helemaal niemand luistert en alsof er geen God bestaat. Dat kan blijkbaar. Dat de blijdschap is gedooft. Je gelooft wel, maar je voelt het niet.

Wat doet de dichter? Wat leren we van hem?

Hij doet 4 dingen.

1°. Hij stort zijn hart uit. Hij huilt. Hij vertelt wat er in hem leeft. Zijn angst, zijn verlangen. Hij deelt zijn verdriet. Dat hij zich verlaten voelt. Dat de spot van de mensen om hem heen hem pijn doet.

Hij roept: "Waar bent u! Waarom vergeet u mij?"

Het is mooi als je je hart kunt uitstorten. Als mensen om je heen luisteren naar je klacht.

2°. Hij spreekt ook met zichzelf. Hij spreekt zichzelf toe: 'Wat ben je onrustig in mij, mijn ziel?

Waarom ben je zo bedroefd? Heeft God je ooit verlaten? Hij heeft toch beloofd, dat Hij jouw God is?'

Zie je: de dichter zakt niet weg in zelfbeklag en zelfmedelijden. Hij kruipt niet in de slachtofferrol.

Nee, hij spreekt zichzelf toe: "Waarom ben je zo bedroefd, mijn ziel? Vestig je hoop op God! Hij was toch altijd al een verlosser?"

3°. Hij denkt terug aan vroeger. Aan de blijdschap in Jeruzalem. Toen hij met honderden anderen optrok naar de tempel. Een zilveren lint vol vrolijkheid. Zingend. Dansend. Wat was God dichtbij!

Zou hij dan nu anders zijn? Zou hij mij niet terug kunnen brengen?

Iemand zei: "**We krijgen mooie herinneringen, zodat we ook rozen kunnen plukken in december**".

Als je je eenzaam voelt, als deze corona-tijd maakt, dat je niet meer naar de kerk kunt, dan kun je terugdenken aan vroeger. Toen je samen optrok, samen zong tot eer van God, samen Avondmaal vierde. Die God is nog steeds dezelfde.

Ja, en wij hebben nog meer om aan terug te denken. Wij kennen Jezus. Hij werd écht door God verlaten. Hij had écht dorst. Hij werd écht bespot. Maar hij nam zijn kruis op zich om de vreugde, die voor hem lag. Hij mocht het paradijs weer openen. En dat verlangen droeg hem door het sterven heen. Dat verlangen zal ook jouw blijven dragen. Amen.

Gebed: Vader, wat geeft u ons veel om naar te verlangen. In dit leven al. Verlangen naar vrede. Naar vrienden. Naar liefde. Naar eten en drinken. Naar vernieuwing.

Verlangen dat ook vaak wordt vervuld.

Verlangen dat in deze wereld tegelijk ook erg beschadigd kan zijn. Pijnlijk beschadigd. Door eenzaamheid of ziekte. Door afwijzing. Doordat we vluchten moeten. Door verkeerde verlangens. Maar, Heer, in mijn leven en in deze geschonden wereld klinken woorden over een nieuw Koninkrijk op een nieuwe aarde. Een nieuw paradijs.

Jezus zelf heeft het ons beloofd. En hij heeft die belofte met zijn eigen bloed ondertekend. Om de grote vreugde die voor hem lag heeft hij het kruis op zich genomen om al uw kinderen te verlossen uit dit geschonden bestaan. En door het open graf schijnt er nu al hemels licht ons leven binnen. Dat maakt een diep verlangen in ons leven los. We heffen ons hoofd op, we pakken onze spullen, en we gaan op reis. We volgen de stem. De stem die ons troost. Die ons wakker maakt. Die ons niet minder, maar veel meer laat verlangen.

We bidden u in deze maanden voor onze wereld, die gevangen lijkt door het Coronavirus. We bidden u voor de zieken. Voor hen die eenzaam zijn. Voor alle werkers in de gezondheidszorg. Om wijsheid voor onze overheid om hierin leiding te geven. We bidden u voor eenheid. Voor iedereen, die in zijn werk of bedrijf getroffen wordt. Voor weduwen en weduwnaars.

We bidden u voor Gerard en Noortje Buijs, die in Schothorst zijn gaan wonen en daar nu ook lid geworden zijn. Veel dank voor de tijd dat zij en hun kinderen hier onder ons waren. Zegen hen Here. We danken u met Jannie en Gijs Baron, dat de operatie die Jannie onderging goed is verlopen. Wilt u hen samen zegenen en herstel geven.

Neem onze dank aan, Here, voor uw woorden van troost in deze dienst. Amen.

Zegen:

De HEER, onze God, zegent u en beschermt u.

De HEER keert zijn vriendelijk aangezicht naar u toe en is u genadig.

Het licht van zijn aangezicht laat Hij over uw leven schijnen en Hij geeft u vrede.

Amen.